

NHỚ MẸ ĐÊM TRẮNG

Lệ hoen mi ướt mắt nâu
Đêm trắng nhớ mẹ giọt sầu rơi rơi
Lòng rưng rức, nỗi đau vời
Mẹ còn đâu nữa xa khơi tháng ngày.

Thương nhớ lắm Mẹ yêu ơi
Vè bên mộ Mẹ một trời tiếc thương
Trời chiều gió lạnh sầu vương
Hoàng hôn bàng bạc nhớ thương ngậm ngùi.

Bâng khuâng mây xám lưng trời
Trong hầm mộ tôi Mẹ tôi lạnh buồn
Rã rời cát bụi cô đơn
Âm dương cách biệt đôi đường, tìm đâu?

Chơi vơi, thương nhớ sầu đau
Ngắm nhìn di ảnh ngút sầu Mẹ ơi!
Làm sao có Mẹ trên đời
Bông hồng đỏ thắm đã rời xa lâu.

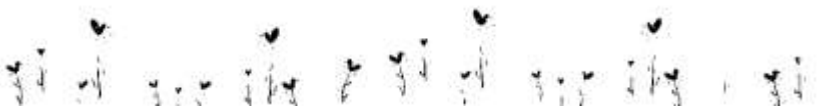

*Giờ cài hoa trắng tang màu
Đời người cõi tạm, đoạn cầu can qua
Trở về cát bụi, xót xa
Một thời hương sắc nhạt nhoà tìm đâu?*

*Khúc ca Mẹ hát canh thâu
“Đêm Thu” tiếng hát ngậm sầu héo hon (*)
Nhớ sao thuở ấy vàng son
Ngát hương hoa Mẹ, thơm mùi ngọc lan.*

*Một mình mộ tối trăng tan
Cành sương nặng trĩu võ vàng đơn côi
Nhớ thương Mẹ, nhớ khôn nguôi
Đêm nay trăng sáng Mẹ ngồi trong con!*

Phạm Thị Minh Hưng
(*): “Đêm Thu”: bản nhạc của Đặng thế Phong.

Xuân Về Nhớ Mẹ

Hương tản bộ trên con đường đất nhỏ đi vào nghĩa trang. Trời chiều cuối đông, không nắng, vẫn còn lạnh lạnh, cái lạnh đông còn sót lại, một làn gió nhẹ nhàng bay bay tà áo dài trắng, trời buồn, lòng Hương cũng tê tái theo...

Hôm nay đã là tuần lễ cuối của tháng Chạp, còn ít hôm nữa đến Tết rồi, lại sang một năm mới, lòng Hương buồn ảm đạm. Con đường đất nhỏ đi vào khu mộ sao mà vắng vẻ quá, một mình Hương đi hun hút vào mãi xa, mộ Mẹ Hương ở đó. Trên tay cầm bó nhang thơm gói trong tờ báo cũ, vừa đi Hương vừa nhớ, nhớ Mẹ khôn cùng, người Mẹ yêu dấu, một đời vì chồng vì con, nhớ những ngày xưa yêu dấu... muốn rơi nước mắt.

- Mẹ ơi, con đến thăm Mẹ đây!

Hương thấp nhang, mắt nhìn sâu thẳm vào căn mộ, miên man nhớ...

Năm ấy, gia đình Hương sống êm ấm bên nhau, Hương là chị cả, em Giao kém chị mười tuổi, căn nhà nhỏ ở ngoại ô thị xã, đầy hương hoa hạnh phúc. Ba Hương, một họa sĩ sống đam mê với niềm đam mê nghệ thuật; một họa sĩ tài hoa với nhiều tác phẩm đẹp được mọi người yêu mến, thưởng lãm; ông yêu thương vợ con và yêu quý tranh như lẽ sống không thể thiếu.

Hương đi học xa, chỉ về nhà vào các dịp lễ Tết. Ba mẹ chăm sóc hai chị em Hương từng chi tiết nhỏ. Về Sài Gòn thăm con, ba mua từng hộp thuốc bôi, từng chai dầu gội tóc cho con gái. Mẹ lo cho chị em Hương không thiếu thứ gì, căn dặn đủ điều khi Hương xa nhà.

Mẹ Hương buôn bán nhỏ, một tiệm tạp phẩm ngay tại nhà, mẹ bảo bán ở nhà tiện lắm có thể quán xuyến việc nhà cùng với ba có thêm thu nhập nuôi nấng các con, chẳng dư giả bao nhiêu nhưng cũng đủ trang trải chi phí trong nhà và lo cho chị em Hương ăn học.

Những ngày tháng êm ấm hạnh phúc ấy, Hương chỉ biết cố gắng học tập, vui chơi với em trong tình yêu thương chan hòa, đùm bọc của ba mẹ.

Nhà Hương ở mãi vùng núi cao nguyên Pleiku, một vùng núi xa xôi như tên gọi "Phố Núi" trong bài hát của Phạm Duy, câu hát cứ vắn vương mãi trong Hương "...*Phố Núi cao, Phố Núi đầy sương... Trời thấp thật buồn, đi dẫm bước đã về chốn cũ... còn một chút gì, để nhớ... để thương...*"

Mùa xuân năm ấy, Hương về nhà, những ngày xuân này theo Hương phải là những ngày vui vô tận, đi học xa nhà, được về nghỉ Tết, đón năm mới hạnh phúc, sung sướng biết bao!

Ở Sài Gòn, bù đầu với bài vở, thi cử Hương có bao giờ nghĩ rằng đất nước thân yêu đang trong cơn binh lửa, ba mẹ cũng chẳng nói gì với con gái, để con yên tâm học hành.

Chiến tranh đã bắt đầu từ lâu rồi, ai cũng biết, chiến sự đang leo thang từng ngày...

Hương nghe mọi người xôn xao, bàn tán, thế mà Hương vẫn vô tư, yêu đời, chẳng mấy may suy nghĩ điều gì.

Trên chiếc máy bay Air VN đưa Hương từ Sài Gòn về Pleiku, lòng Hương lo lắng băng quơ, mình phải làm gì khi chiến tranh xảy ra... Tự nhiên Hương nói nhỏ như một lời cầu xin ở đâu vọng về ... "Chiến tranh ơi, đừng đến..."

Khung cảnh thành phố Pleiku đổi khác nhiều, suốt chặng đường từ sân bay về nhà, khoảng mười cây số, Hương thấy nhà nào cũng có một hầm trú ẩn ở ngoài khuôn vi nhà, xếp hàng trăm bao cát chồng chất lên nhau, bốn bề, chỉ chừa lỗ hổng ra vào, vừa lọt người. Một nỗi lo lắng vô tình len lỏi vào tâm hồn cô sinh viên ngoan hiền, vô tư lự, nỗi lo chiến sự bùng nổ và bao nhiêu hệ lụy của nó, lòng Hương bỗng chùng xuống...

Về đến nhà, hôm nay, đã là hăm hai Tết, mẹ bảo với Hương:

- Con đi chợ với mẹ, mua các thứ cần dùng trong ngày Tết, mua trước ít hôm, chứ cận ngày đắt lắm, mai đã đưa Ông Táo về trời rồi, tiết kiệm chút nào hay chút ấy con ạ.

Mẹ mua đủ thứ nào là bánh, mứt, hạt dưa, rượu ngọt, nếp, đậu, kẹo đủ loại, ... cả lạt buộc và lá dong mai gói bánh chưng nữa. Không khí Tết rộn ràng, vui quá!

Chiều hôm ấy, Mẹ làm bữa cơm thật ngon lành chiêu đãi cả nhà, mừng con gái đi học xa mới về, thôi thì đủ món ngon mà ai cũng thích: canh chua cá lóc, chả giò chiên ăn với bún và rau xà-lách cuộn (nhìn rau thơm thơm mới ngon làm sao!), có cả tô súp lớn rim ngọt nữa... Lâu lắm rồi Hương mới có bữa cơm tuyệt vời đến thế, bên gia đình...

Tết năm ấy, Hương và gia đình đã trải qua một cơn bão lớn...

Ăn cơm tối xong, ba Hương bảo:

- Các con, chơi một lúc rồi chín giờ tối đi ngủ sớm nhé, kéo ban đêm khu vực này hay bị pháo kích lắm, hầm nhà mình hơi xa, không kịp chạy ra thì nguy hiểm lắm.

Đêm đến, tiết trời giá lạnh, mặc một áo len mỏng không đủ ấm, Pleiku chỉ lạnh thua Đà Lạt một ít, Hương nghĩ thế và vội mặc thêm áo, mới thấy ấm đôi chút, hai chị em vui đùa thật vô tư. Em Giao ngủ lúc nào không hay.

Trong giấc ngủ, Hương mơ màng nghe tiếng gió rít từng cơn, gió thổi vù vù rờn rợn, cùng tiếng đạn réo lên, tiếng nổ ầm ỉ lớn nhỏ từ xa lắm vọng về.

Mười một giờ đêm, cả nhà đang ngủ... Bỗng một tiếng nổ lớn, long trời, căn nhà rung chuyển, nền đất rung chuyển. Kinh hoàng... Chị em Hương, ba Hương mặt cắt không còn chút máu, trắng bệch, sợ hãi quá, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập không tài nào giữ lại được. Ba hét to:

- Mẹ nó đâu?

Cả ba người cùng chạy vội xuống nhà dưới. Mẹ Hương đang nằm sóng soài trên nền xi măng dưới bếp

- Trời ơi! Trời ơi! Mẹ sao vậy Ba ơi! Hương gào to...

Một phút im lặng hãi hùng! Hai chị em Hương, rồi ba Hương hét lên, la khóc, vật vã, người Mẹ yêu quý đã ra đi mãi mãi, mặc mọi người trong con tuyệt vọng vô bờ! Mẹ ngất đi vì tiếng nổ lớn, một quả pháo đã nổ cách nhà Hương không xa... Và, không còn cách nào cứu được Mẹ!

Mẹ đã vĩnh viễn ra đi, từ mùa xuân năm đó.

Bao nhiêu năm qua, Hương vẫn không thể nào quên được cái cảm giác hãi hùng, tuyệt vọng ngày xưa!

Con bão lớn đã cuốn Hương về một cuộc sống khác.

Mùa thu năm ấy, Hương phải nghỉ học, xa trường, xa các bạn thân yêu, ở nhà, bán hàng, cùng ba chăm sóc, nuôi nấng em Giao, đưa em bé bỏng, côi cút, đã nhiều đêm hết nước mắt vì nhớ thương Mẹ!

Hôm nay, cũng hăm hai tháng Chạp, đứng trước mộ của Mẹ, hai dòng nước mắt chảy dài trên đôi gò má ngậy thơ...

- Mẹ ơi, con thương nhớ Mẹ vô cùng, Mẹ ơi...

Hương không thể nào quên được mùa Tết đau thương năm xưa, mùa Xuân ấy đã cướp mất của Hương và gia đình người Mẹ yêu quý, người Mẹ không bao giờ tìm lại được, không có gì thay thế được.

Cô sinh viên ngậy thơ, nhí nhảnh ngày nào nay đã già dặn hơn nhiều vì bồn phận mới chồng chất trên đôi vai bé bỏng...

Hương nói khẽ trong dòng nước mắt vừa lăn dài trên má:

- Con thương nhớ Mẹ và biết ơn Mẹ vô cùng, Mẹ ơi!

Trên đường từ nghĩa trang về nhà, Hương tự nhủ với lòng mình, phải cố gắng lên, bản lĩnh hơn, vượt qua nỗi đau, đứng vững với đời, xây dựng tương lai. Còn Ba và em Giao yêu quý đây thôi!

Câu hát: *"Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào. Tình Mẹ tha thiết như đồng lúa chiều rì rào..."* cứ quán quýt mãi trong tâm tưởng Hương...

Phạm Thị Minh Hưng

TÌNH MẸ

Tình Mẹ biển sóng dạt dào
Từ khi thơ dại con nào biết đâu
Công Cha Nghĩa Mẹ xanh màu
Núi cao biển rộng sông sâu khó bì.

Một đời con mãi khắc ghi
Thương Cha, quý Mẹ lấy chi đáp đền
Bao nhiêu khó nhọc ngày đêm
Chăm lo muôn việc, ấm êm tháng ngày.

Lo toan chẳng ngại hao gầy
Muôn vàn công việc luôn tay Mẹ làm
Cho con, bé đến lớn khôn
Mong con mấy đứa, học hơn người đời.

Mong cầu con sớm rạng ngời
Lòng Mẹ hơn hờ, bụi ngùi thiết tha
Tình Mẹ biển lớn chan hoà
Một đời khuya sớm nhặt nhoà tuổi xuân!

Phạm Thị Minh-Hung

TIẾC THƯƠNG

[Bài Thơ Thương Nhớ Về Cha]

Con giờ tiếc nhớ khôn nguôi
Cha còn đâu nữa đã người thiên thu
Bước Cha ướt đầm sương mù
Từ ngày dẫu bề phù du đất trời.

Lòng con xót đắng tả tơi
Thương Cha lặn đặng rã rời thân đau
Một ngày biết nỗi hận - sầu
Là ngày khốn khó - hư hao - đoạn trường...

Cha yêu lạc chốn vô thường
Một mình nắng gió, núi rừng hoang vu
Tình đời mấy nẻo ưu tư
Bóng Cha khuất vắng biết từ phương nao?

Mịt mờ trời thấp đất cao
Bước va, bước vấp, bước nào yên vui...
Thương Cha giấc mộng dập vùi
Tìm đâu thấy nữa ngọt bùi dáng hoa.

Cà phê nở trắng nhạt nhòa
Cành sương sụt mướt xót xa võ vàng!
Cỏ cây ngóng đợi hoang mang...
Chập chờn giấc ngủ bề bàng... tiếc thương.

Phạm Thị Minh-Hưng